

Vergaderjaar 2009–2010

31 986

Waterschapsbestel

Nr. 4

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN VERKEER EN WATER-STAAT

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 11 februari 2010

In het Algemeen Overleg van 1 december 2009 over de effecten van de Wet modernisering waterschapsbestel (Kamerstuk 31 986, nr. 3) heb ik aangekondigd terug te komen op de vragen vanuit de commissie over de mogelijkheden om het Waterschapsbesluit aan te passen teneinde de waterschappen ruimte te geven bij het verdelen van de kosten over de groepen van belastingplichtigen. Met deze brief geef ik invulling hieraan.

De aanleiding voor de vragen vanuit de commissie, zoals ik die ook al had ontvangen van de Unie van Waterschappen, zijn de opvallend hoge tarieven die het Hoogheemraadschap Delfland hanteert voor de categorie ongebouwd. Delfland rekende in 2009 een tarief van 137,51 euro per hectare. Het eerstvolgende hoogste tarief was in 2009 87,03 euro (Schie-land en Krimpenerwaard). Het laagste tarief was 24,20 euro (De Dommel).

Kostentoedeling op basis van waardeverhoudingen

Waterschappen werken met een omslagsysteem: de kosten op basis van de begroting worden omgeslagen over de belastingplichtigen (kostentoe-deling). In de wet is de methode van kostentoedeling geregeld. In de oude Waterschapswet kon een waterschap kiezen voor een verdeling op basis van waardeverhoudingen of op basis van kostenveroorzaking. In de Wet modernisering waterschapsbestel is gekozen voor een uniforme methode, waarbij is gekozen voor verdeling op basis van waardeverhoudingen.

In de Waterschapswet is bepaald welke waarden worden meegeteld voor het bepalen van de waardeverhoudingen. Bij de categorie belastingplich-tigen «eigenaren onbebouwde gronden» telt infrastructuur in het gebied mee voor de waardebeoordeling. Dat de waarde van infrastructuur meetelt voor het bepalen van het deel van de kosten dat door de categorie «eigenaren onbebouwde gronden» wordt opgebracht, stond al vóór de Wet modernisering waterschapsbestel in de Waterschapswet. Het feit dat nu toch sprake is van een andere lastenverdeling komt voor een groot deel,

zo blijkt uit de evaluatie, doordat in het verleden globalere regels werden toegepast voor het berekenen van de vervangingswaarde van infrastructuur.

Het is niet zo dat de belastingplichtigen die geen eigenaar zijn van infrastructuur hierdoor betalen voor de infrastructuur zelf; het is een factor die meeweegt bij de verdeling van de totale kosten over de verschillende categorieën van heffingplichtigen.

Wijzigingen

In beginsel sta ik terughoudend tegenover tussentijdse wijzigingen van het belastingstelsel. Het nieuwe stelsel geeft een rechtvaardige kostenverdeling. Daarnaast betekent elke verandering in de heffingen voor de ene groep van belastingplichtigen in Nederland per definitie een verandering voor één of meer andere groepen van belastingplichtigen. Een nieuwe wijziging in het stelsel levert daarom veel onrust en onzekerheid op en ik vind dat ongewenst. Over eventuele aanpassingen van het stelsel, waaronder het meetellen van de vervangingswaarde van infrastructuur, wil ik besluiten naar aanleiding van de reguliere evaluatie van de Wet modernisering waterschapsbestel, vijf jaar na inwerkingtreding.

Ik constateer echter ook dat de tarieven in het waterschap Delfland voor de categorie ongebouwd aanzienlijk hoger liggen dan in andere waterschappen. Tijdens het Algemeen Overleg op 1 december jl. en ook al eerder door de Unie van Waterschappen zijn concrete voorstellen gedaan om hier iets aan te doen. Het betreft het binnen een marge kunnen verlagen van de waarde van (spoor)wegen en het maximaliseren van de waarde van onbebouwde gronden tot zes of acht maal de agrarische waarde. Deze twee suggesties zijn nader beschouwd en blijken om juridische redenen niet mogelijk. Ik licht dat graag toe.

Het introduceren van een marge voor het bepalen van de vervangingswaarde is niet mogelijk omdat deze vervangingswaarde een reële waarde is, waarop alleen een correctie voor technische en functionele veroudering (afschrijving) wordt toegepast. De uiteindelijk gehanteerde waarde kan niet afhankelijk zijn van de bestuurlijke visie. Als deze hiervan wel afhankelijk zou zijn, zou het mogelijk zijn dat een weg die door twee waterschappen loopt, bij de waterschapsgrens opeens een andere vervangingswaarde krijgt. Om deze reden is het dan ook juridisch niet mogelijk om met een bandbreedte voor de vervangingswaarde te werken; het zou in strijd zijn met de regels voor de kostentoedeling in de Waterschapswet. Overigens zou ook de Waterschapswet moeten worden aangepast omdat artikel 120, lid 4, Waterschapswet geen grondslag biedt voor een dergelijke keuzevrijheid aan het waterschapsbestuur.

Het stellen van een plafond aan de waarde van onbebouwde gronden is niet mogelijk omdat de Waterschapswet bepaalt dat de kostentoedeling wordt bepaald op basis van de waarde van de onroerende zaken in het economische verkeer. Het gaat daarbij om reële waarden. De wet biedt geen ruimte om voor de categorie ongebouwd in het Waterschapsbesluit van deze regel af te wijken door de waarde van die categorie, daarmee het kostenaandeel van desbetreffende categorie heffingplichtigen, aan een maximum te verbinden.

Hoogheemraadschap Delfland

De gedane concrete voorstellen bieden dus geen soelaas. Zoals in het Algemeen Overleg van 1 december jl. aan de orde kwam, heb ik samen met de Unie van Waterschappen en het waterschap Delfland een onder-

zoek gestart om na te gaan hoe het komt dat nu juist in Delfland de tarieven voor de categorie ongebouwd relatief hoog zijn. We zullen hierbij ook bekijken of andere oplossingen mogelijk zijn, binnen de grenzen van het systeem in de Waterschapswet. Het gaat er dan om het Waterschapsbesluit zodanig aan te passen dat het verschil met de tarieven in andere waterschappen minder groot wordt. Hierbij wordt ook meegenomen wat het effect is van de voorgenomen schaalvergrotingen in het kader van Doelmatig waterbeheer (zie Kamerstukken II, 27 625, nr. 153).

De staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,
J. C. Huizinga-Heringa